

gerne til ændringsforslaget ikke blot overfrakke, men enhver ydre beklædning, der lader sig efterse, uden at der sker nogen afklædning af personen.

Det oprindelige forslags bestemmelse om, at *politiet* på begæring af toldvæsenet var pligtig til at medvirke ved gennemførelsen af eftersynet, erstattedes af bestemmelsen om, at der om toldvæsenets ret til at kræve politiets medvirken ved eftersynet gælder samme regler som for toldvæsenets forretninger iøvrigt. I bemærkningerne til ændringsforslaget hedder det herom:

„Efter de i praksis hidtil indhøstede erfaringer vil der normalt ikke blive tale om nogen medvirken fra politiets side ved kontrollen med den almindelige rejsetrafik, men det er nødvendigt bl. a. af hensyn til den kontrolvirksomhed, som det påhviler toldvæsenet at udøve med persontrafikken til og fra skibe, der henligger i havnene, at det i påkommende tilfælde kan tilkalde hjælp fra politiet. De regler, hvortil der henvises i § 1, stk. 3, er indeholdt i toldforordningens § 96, som pålægger politiet, når det behøves, på forlangende at yde toldvæsenet beskyttelse og bistand ved udførelsen af dets forretninger.“

I § 2, omhandlende fremgangsmåden ved eftersynet, indsattes bestemmelsen om, at eftersyn på person kun må foretages efter ordre af den *øverste tilstedeværende overordnede toldtjenestemand* og skal ske med størst mulig hensynsfuldhed og ikke må gå videre, end de kontrolmæssige formål nødvendiggør. De i det oprindelige forslag indeholdte henvisninger til retsplejelovens § 761, stk. 2 og 5, erstattedes af de udtrykkelige bestemmelser om fremgangsmåden i § 2, stk. 2.

I betænkningen udtaltes, at finansministeren overfor udvalget havde erklæret, at der intet var til hinder for, at en person, hos hvem intet ulovligt var fundet, kunne få udstedt en erklæring fra toldvæsenet om eftersynets resultat.

Et *mindretal* (DR) kunne ikke tiltræde lovforslaget, da det var en konsekvens af en lovgivning, som mindretallet anså for skadelig, og da det måtte betragtes som en krænkelse af den personlige frihed. Mindretallet stillede underændringsforslag om, at loven skulde optages til revision inden udgangen af 1949.

Ved 2. behandling gav *Ragnhild Andersen* (DK) tilslutning til det af flertallet tiltrådte ændringsforslag, hvorimod hun afviste retsforbundets. Under forhandlingen udtalte finansministeren, at han ikke håbede, at „gynækologiske undersøgelser“ fandt sted, hvilket *Viggo Starcke* (DR) hævdede at have fået flere henvendelser om, som han imidler-